ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΡΙΓΚΗΨ ΜΕ ΛΑΪΚΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος ὁ βασιλικὸς σύζυγος τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτορίας, ἔκαλεσε μιὰ μέρα σὲ τραπέζι κάποιο παληὸ φίλο του, ἕναν ἀπλοϊκὸ χωριάτη, μὰ τίμιο ἄνθρωπο.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος ὁ καλεσμένος τοῦ πρίγκηπος, χωρὶς νὰ στενοχωριέται καθόλου γιὰ τὴν τήρηση τῶν ἐθιμοτυπιῶν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ σουγιά του καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ μ' αὐτὸν τὸ ψέας του καὶ τὸ ψωμί του «σὰ στὸ σπίτι του» ὅπως λέμε. Τὰ παιδιὰ τοῦ πρίγκηπος, ποὺ εἶχαν παρακαθήσει κι' αὐτὰ στὸ τραπέζι, ἑτοιμάστηκαν νὰ γελάσουν, μὰ μὲ μιὰ ματιὰ ἐπιτιμητική, τοὺς ἔβριξε ὁ πατέρας τους, συγκρατήθηκαν. Ὁ πρίγκηψ μιλοῦμενος κατόπιν τὸν καλεσμένο του, ἔβγαλε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἀσημένιο σουγιαδάκι, τὸ ὁποῖον μεταχειρίσθη γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, ὡς τὸ τέλος τοῦ γεύματος.

Ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα καὶ ὁ προσκαλεσμένος ἔφυγε, τὸ μεταλείτερο ἀπὸ τὰ πριγκηπόπουλα ρώτησε τὸν πατέρα του γιατὶ μήθηκε τὸ χωριάτη κ' ἔκαμε κι' αὐτὸς χρήση τοῦ σουγιά του. Ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος τοῦ ἀπάντησε :

— Ἐμεῖς βέβαια πρέπει νὰ τηροῦμε πάντοτε μεταξύ μας τὴν ἐθιμοτυπία τοῦ παλατιοῦ. Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει ν' ἀποφεύγουμε νὰ προσβάλλουμε τοὺς ἄλλους. Ἂν ὁ ἁπλοϊκὸς, μὰ καλὸς καὶ τίμιος φίλος μου ἀντιλαμβανόνταν σὲ μιὰ στιγμὴ ὅτι δὲ μεταχειριζουμαι τὸ σουγιά μου, ὅπως ἐκεῖνος, θὰ ντροπιάζοταν, θὰ στενοχωριόταν καὶ δὲ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε καθόλου τὸ τραπέζι ποὺ τοῦ προσφέραμε. Ἔπειτα, πρέπει νὰ ξέρετε στὸ κάτω-κάτω ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἦταν πιὸ εὐτυχισμένος, ἂν ἦταν ἁπλούστερος στὶς συνήθειές του.

Ὡρισμένως ὁ πρίγκηψ δὲν εἶχε ἄδικο.

Ἐγὼ κοιτοῦμουν φαρδὺς-πλατὺς ἀπάνου σ' ἕναν τάφο τοῦ νεκροταφείου. Λοιπὸν ἦταν ὄνειρο ὅτι εἶχα δῆ πρὸ ὀλίγου ; Ἀδύνατο. Τὸ δάχτυλό μου ἔβλεπα νάστράφτη τὸ δαχτυλίδι τῆς Λήδας. Ἔρχοντας σιγὰ-σιγά, ἔφτασα σὲ κάποιο μέγαρο ἐκεῖ κοντὰ τοῦ Ἡμητος τοῦ Ἔντεστ. Μ' ὑδέχτηκε μ' ἀγάπη κ' εὐχαρίστηση. Πενθοφοροῦσε καὶ φαίνονταν πολὺ λυπημένος. Μ' εὐχαρίστησε μάλιστα θερμὰ γιατὶ τὴν προηγούμενη μέρα παραμέρισα τοὺς στρατιῶτες μου γιὰ νὰ περάσῃ ἡ κηδεία τῆς κόρης του.

— Κόρη σας ἦταν ἡ πεθαμένη ; ρώτησα.

— Ναί... ναί... αὐτὴ ἦταν.

Καὶ σηκώνοντας ἕνα μαῦρο μπερντὲ μοῦδειξε τὴν εἰκόνα της. Ἐκεῖνε μοῦ ! Ἦταν Ἐκείνη ! Ἡ Λήδα, ἡ Λήδα μου !... Τὸ ἴδιο χαμόγελο, τὰ ἴδια μάτια...

— Καὶ πῶς τὴν ἔλεγαν τὴν κόρη σας ; ρώτησα.

— Λήδα, μοῦ ἀπάντησε.

— Γιὰ κυττάξτε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, τοῦ εἶπα.

Ὁ κόμης ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ θυμό. Ὥρμησε ἀπάνου μου νὰ νάθελε νὰ μὲ πνίξῃ.

— Οἱ ἄρχοντοι, οἱ στρατιῶτες σου ἄνοιξαν τὸν τάφο καὶ πῆραν τὸ δαχτυλίδι τῆς κόρης μου, εἶπε, καὶ μοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ δαχτυλίδι.

Ἐγὼ ἔχασα τότε τὶς αἰσθήσεις μου, μὰ παθὼς λιποθυμοῦσα ἀγνοιωσα ἕνα τρυφερὸ χεράκι νὰ σφίγγῃ τὸ δικό μου καὶ δυὸ χείλη νὰ κολλᾶνε στὰ χείλη μου. Ἀπὸ τότε κάθε τόσο νοιώθω αὐτὸ τὸ ἀόρατο ἐκεῖνο χέρι νὰ σφίγγῃ τὸ χέρι μου. Ἡ ζωή μου εἶνε γεμάτη τρόμους καὶ ταραχὲς ψυχικές.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Κάρολος σκέπασε τὸ πρόσωπό του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

. . . . . .

Τέσσερες μῆνες ἀργότερα διάβασα στὸν «Ἑσπερινὸ Ταχυδρόμο» τῆς Νορβηγίας ὅτι ὁ Κάρολος Χόλβεργ εἶχε αὐτοκτονήσῃ.

Ἀλφρέδος Φρίντμαν

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Ἀγριώτατοι πόλεμοι μεταξὺ Ἐρυθροδέρμων. Ἡ τύχη τῶν αἰχμαλώτων. Παράδοξες συνήθειες. Γλέντια καὶ χοροί, στὰ ὁποῖα μετεῖχε καὶ ὁ ἴδιος ὁ μελλοθάνατος. Ὁ προσωρινὸς γάμος τοῦ μελλοθανάτου μὲ τὴν ὡραιότερη κόρη τῆς φυλῆς. Ἡ χηρα ποὺ παρηγορεῖτο μόνον ὅταν ἐγεύετο τὶς σάρκες τοῦ συζύγου της κλπ. κλπ.

Ἡ τερατώδης συνήθεια τοῦ μακαβρίου συμποσίου μὲ ἀνθρώπινες σάρκες, ἀνήκει πλέον στὴν Ἱστορία. Σήμερα καὶ οἱ πιὸ καθυστερημένοι σὲ πολιτισμὸ καὶ οἱ πιὸ βάρβαροι λαοί, σπανίως ἢ σχεδὸν οὐδέποτε συμποσιάσουν μὲ τὶς σάρκες τῶν ὁμοίων τους.

Ἐν τούτοις ἡ φοβερά, ἡ φρικαλέα συνήθεια τῆς ἀνθρωποφαγίας ὑφίστατο μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀπόμη ἐτῶν σ' ὅλη της τὴν ἀκμὴ μεταξὺ τῶν διαφόρων φυλῶν τῶν ἐρυθροδέρμων στὰ ἐνδότερα τῆς Ἀμερικῆς.

Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἄγριες αὐτὲς φυλὲς ἦσαν σὲ διηνεκῆ πόλεμο μεταξύ τους μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ συλλαμβάνουν αἰχμαλώτους καὶ τοὺς...καταβροχθίζουν !

Οἱ ἐρυθρόδερμοι τῆς Ἀμερικῆς δὲν κατεβρόχθιζαν τοὺς αἰχμαλώτους των ὡμοὺς ὅπως συνήθιζαν νὰ κάνουν ἄλλες φυλὲς ἀγρίων. Ἀπεναντίας ἔψηναν τὰ θύματά των, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ ἐκαθάριζαν, τὰ ἐκαλοκαθάριζαν μάλιστα !..

Τῆς σφαγῆς τῶν ἀτυχῶν αἰχμαλώτων, τοῦ ξυσιμάτος των καὶ τῆς καταβροχθίσεώς των προηγεῖτο μία περιεργοτάτη τελετή.

Κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέρα τοῦ συμποσίου, ὁ πολεμιστὴς ποὺ εἶχε συλλόβει τὸν αἰχμάλωτο καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ κύριός του, καλοῦσε ὅλους τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωστούς κι' ἄρχιζαν τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι στὸ χορὸ ἐλάμβανε μέρος καὶ ὁ ἴδιος ὁ αἰχμάλωτος, ἔπινε κι' αὐτὸς καὶ εὐθυμοῦσε ὅπως οἱ ἄλλοι. Οἱ δήμιοί ξτου μάλιστα γιὰ νὰ τὸν ...περιποιηθοῦν πιὸ πολύ, τόν...πάντρευαν—προσωρινὰ βέβαια—καὶ μὲ τὴν ὡραιότερη κοπέλλα τοῦ τόπου !

Ὅταν τὸ γλέντι αὐτὸ ἔφτανε στὸ κατακόρυφον, ἀποφασίζετο τέλος καὶ ἡ σφαγὴ τοῦ αἰχμαλώτου. Δύο ἀπὸ τοὺς συμποσιαστάς, οἱ πιὸ δυνατοὶ στὰ χέρια, τὸν ἔπιαναν τότε καὶ τὸν ἔδεναν ἀπὸ τὴ μέση μ' ἕνα σκοινί. Τὰ χέρια τοῦ θύματος ἔμεναν ἐλεύθερα. Οἱ συμποσιασταί, συνεκέντρωναν κατόπιν κοντὰ στὸ θῦμα ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες, ὕστερα δὲ ἀπομακρύνονταν καὶ ἐστέκοντο ὁλόγυρά του, σὲ ἀπόσταση εἴκοσι καὶ εἰκοσιπέντε μέτρων. Τὸ θῦμα ἔσκυβε τότε κάτω, ἄρπαζε τὶς πέτρες μία-μία—τοῦ παραχωροῦσαν τὸ δικαίωμα αὐτὸ—καὶ ἄρχιζε νὰ τὶς ρίχνει μὲ ὅλη του τὴ δύναμη ἐναντίον τῶν μελλόντων σφαγέων του, οἱ ὁποῖοι, ὅπως εἴπαμε, ἐστέκοντο ὁλόγυρα.

Οἱ σφαγεῖς ἐφυλάγοντο βέβαια, μὰ καὶ ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐτραυματίζοντο, χωρὶς νἄχουν τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Ὅταν τελείωναν ἡ πέτρες, ἐπλησίαζε τὸν αἰχμάλωτο ὁ δήμιός του, στολισμένος μὲ τὰ πιὸ ὡραῖα του φτερά, καὶ τοῦ ἀπήγγελε τὴν ἐναντίον του κατηγορία καὶ τὴν ἀπόφαση τῆς φυλῆς. Ὁ αἰχμάλωτος, ἀγέρωχος πάντοτε, ὑπερήφανος χωρὶς τὴν παραμικρότερη σκιὰ φόβου ἢ δειλίας στὸ πρόσωπό του, ἀπαντοῦσε στὸ δήμιο :

— Δός μου τὴν ἐλευθερία μου καὶ θὰ δῆς ἂν μπορῶ νὰ σᾶς φάω ὅλους σας ! Κ' ἐσένα ἀπόμη καὶ τὰ παιδιά σου !...

— Ἄ, ἔτσι ; Τότε δικαίως σὲ καταδικάσαμε νὰ σὲ σφάξουμε, νὰ σὲ ψήσουμε καὶ νὰ σὲ φάμε. Θὰ σὲ σφάξῃ στὴ στιγμὴ καὶ θὰ φαγωθῆς ὁλόκληρος σήμερα, ἀπαντοῦσε ὁ δήμιος καὶ ἀμέσως ἄψυ-σβῦσε, πραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλή του.

Ἡ κόρη, μὲ τὴν ὁποία τὸν εἶχαν παντρέψει προσωρινῶς, ἔτρεχε ἀμέσως καὶ ἔπεφτε ἀπάνου στὸ νεκρὸ σύζυγό της καὶ ἔκλαιε σπαρακτικὰ καὶ χτυπιόταν ἀπελπισμένα καὶ μόνο μετὰ μιὰ δυὸ ὧρες, ὅταν...δοκίμαζε κ' αὐτὴ ἀπ' τὰς σάρκες τοῦ μακαρίτη, παρηγοριόταν κάπως ἡ καημένη ! Οἱ φιλόστοργες μητέρες, ποὺ θὰ τύχαινε νὰ παρευρεθοῦν στὴ θυσία, γέμιζαν τὶς χοῦφτες τους μὲ τὸ αἷμα τοῦ αἰχμαλώτου καὶ ράντιζαν μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο τῶν παιδιῶν τους, γιὰ νὰ συνηθίσουν τοὺς...τρυφεροὺς βλαστοὺς των στὴ σκληρότητα, στὴν ἀπανθρωπία καὶ στὴν αἱμοδιψία, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἄλφα καὶ τὸ *ὠμέγα* τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων ἐρυθροδέρμων.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μακαβρίου συμποσίου, οἱ γεροντότεροι, ἐξαίροντες τὰς γλυκύτητας τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς, συνεβούλευαν τοὺς νέους νὰ φανοῦν καὶ αὐτοί... ἄξιοι τῆς Πατρίδος καὶ ὅταν εὐτυχήσουν κάποτε νὰ λάβουν μέρος σὲ μάχη, νὰ φροντίσουν νὰ φέρουν ὅσους μποροῦσαν περισσοτέρους αἰχμαλώτους.

Εὐτυχῶς τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ ἔθιμον ἐξέλιπε καὶ οἱ Ἐρυθρόδερμοι σιγὰ-σιγὰ ἐφ' ὅσον ἀπλώνεται ὁ πολιτισμός, ἐκπολιτίζονται καὶ αὐτοί.

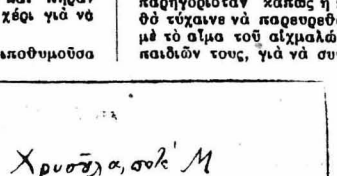

Ἡ ὑπογραφὴ τῆς χήρας τοῦ ἥρωος Μάρκου Μπότσαρη. (Ἡ χήρα τοῦ Μπότσαρη ἀπεβίωσε στὴν Ἀθήνα τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1854.)